

DÉLMAGYARORSZÁG

Szombat, 1939. VI. 17.

KERESZTENY POLITIKAI NAPILAP

XV. évfolyam 136. szám

A szegedi ítélőtábla

A szegedi ítélőtáblának egyik büntető tanácsa nem tud tárgyalásokat tartani, mert *nincs elintézett ügye*, a másik büntetőtanácsnak van még 20–30 folyamatban lévő ügye, azért is, mert a tanács tagjai választási biztosok voltak s a tanács működésében a választás két heti kényszerpihenőt iktatott be, körülbelül annyi időt, amennyi alatt ezt a jelentéktelen „hátralékát” fel tudta volna dolgozni. Az ítélőtábla két polgári tanácsának vagy *hetven folyamában lévő ügye van* s ebben a hetven ügyben van kimutatva *valamennyi örökösödési, ingatlan, kereskedelmi, egyéb kötelmi, házassági bontó és gondnoksági per.* Az ítélőtábla peres irodáiban *egyetlen gépiró teljesít szolgálatot, valamennyire forgalmas ügyvédi iroda kénytelen legalább két gépirót foglalkoztatni.* S ha megmaradunk ennél a példánál, azt kell mondanunk, hogy egy nagyobb forgalmú békebeli ügyvédi irodában *több per volt, mint amennyi most a szegedi királyi ítélőtábla előtt folyik.*

Ha ez a jelenség csak annak volna bizonyítéka, hogy a szegedi ítélőtábla bírái a leglelküismeretesebb odaadással végzik hivatali kötelességeiket, akkor örvendetesnek kellene találni az igazságszolgáltatásnak azt az ideálisan meggyorsult menetét, ami a szegedi ítélőtábla ügyintézését jellemzi. Ez a jelenség azonban mást is mutat, azt, hogy *bekövetkezett, amitől féltünk.* A szegedi ítélőtáblát féltettük attól, hogy ha az ítélőtáblák kerületi beosztásának módosításával nem gondoskodnak a szegedi tábla foglalkoztatásáról, akkor *el fog sorvadni az ítélőtáblánk* s hiába csökkentik a bírói tanácsok s az ítélőbírák számát, a személyzet csökkentéssel nem lehet utolérni az ügyforgalomban beálló csökkenést. S ma már nem kell attól félnünk, hogy az ítélőtáblánk *el fog sorvadni*, mert immár *bekövetkezett az, amitől féltünk.*

Szeged város *több, mint tíz éve* harcol azért, hogy a *bajai* törvényszéki kirendeltséget s a *kecskeméti* törvényszéket a területükön lévő járásbíróóságok legnagyobb részével *csatolja a törvényhozás a szegedi ítélőtábla területéhez* s ezzel nemcsak a budapesti ítélőtáblának a jogszolgáltatásra hátrányos területét és ügyforgalmát csökkentse, hanem teremtsen meg a szegedi ítélőtábla további fennmaradásának életfeltételeit is. Amikor *Láng-Miticzky Ernő* a szegedi ítélőtábla éléről a budapesti ítélőtábla elnöki székébe került, elnöki székfoglalójában tört lándzsát a szegedi ítélőtábla területi gyarapítása mellett s amikor a budapesti ítélőtábla elnöke sürgette a vezetése alatt álló bíróság területének csökkentését s azzal a szegedi ítélőtábla területének kiegészítését, akkor valóban a *leghipotóttab tekintély* igazolta ennek a szegedi kívánságnak jogosultságát.

Hányszor ígérte már az igazságügyminiszter, hogy a *legsürgősebb teendői* közé sorolja ennek a problémának megoldását s *hány tervezet készült* már el ennek megvalósítására, éppen *csak a véghezvitel előtt* ~~maradt~~ meg mindig a legjobb szándék

A „Thetis” katasztrófája megismétlődik...

Az indókinai vizeken 71 főnyi legénységgel alámerült a „Phenix” francia buvárhajó és 30 órája nem tért vissza a víz felszínére

Páris, június 16. A hadügyminisztérium közli, hogy a „Phenix” francia tengeralattjáró, amely indókinai vizeken állomásozik, pénteken alámerülési gyakorlatokat végzett és nem tért vissza a víz felszínére.

Páris, június 16. A Phenix, mint a tengerészeti minisztérium kiegészítőleg jelenti, a Kamarani-öböl magasságában június 15-én reggel végezte alámerülési gyakorlatát, azóta a tengeralattjáró nem került felszínre. A távolkeleti hajóraj egységei, valamint az Indókinában állomásozó hadihajók vízirepülőgépek közreműködésével azonnal megkezdtek a kutatást, amely még folyik.

30 óra óta nincs hír

Páris, június 16. Az Havas Iroda szerint a Phenix, amely az indókinai partok előtt ezelőtt

30 órával víz alá merült, mindezeideig nem jött felszínre. A tengerészeti minisztériumban élénken aggodnak a tengeralattjáró sorsa miatt. Az Indo-Kinában tartózkodó francia tengeri haderő haladéktalanul megindította a keresési munkálatot. A tengeralattjáró felkutatásában repülőgépek is résztvesznek. A hajón 71 ember tartózkodott: 4 tiszt és 67 főnyi legénység. A „Phenix” tengeralattjáró 1379 tonnás, 92 méter hosszú és 8.20 méter széles hajóegység, amelyet 1930-ban bocsátottak vízre.

51 áldozat?

Páris, június 16. Mint a Paris Soir jelenti, a tengeralattjáró elsüllyedése anyaghibára vezethető vissza. Toulouból jelentik, hogy a Phenix szerencsétlenségével kapcsolatban 51 áldozatra számítanak.

iparkodása is. S amikor a város vezetői érdeklődtek az után, hogy mi akadályozza meg annak az elhatározásnak megvalósítását, amit már miniszteri ígéretnek pecsételtek meg, amit nem is Szegednek, de a jogszolgáltatásnak érdeke sürgetett s ami mellett az észszerűség, a racionalizálásra való törekvés is harcolt, mindig azt hallották, hogy a kecskeméti képviselőnek, *Zsitvay Tibornak politikai befolyása és súlya áll* útjában annak, hogy a kecskeméti törvényszék területét a szegedi táblához csatolják. De hát hol van már ez az akadály? *A tavalyi hó* nem olvadt el olyan észrevétlenül, mint az a politikai befolyás és közéleti súly, ami *Zsitvay Tibor* személyén és állásfoglalásán keresztül akadályozta meg a nagymúltú és nagytekintélyű, a jogszolgáltatás irányításában hivatást betöltő szegedi ítélőtábla életképességének és fennmaradásának biztosítását. Ha volt is olyan idő, amikor egyetlen ember kortesokokból meg tudta akadályozni az igazságszolgáltatás szerveinek a jogszolgáltatás célját biztosító kiépítését, most már csak *más csillagok járnak* s a szegedi kívánság, a szegedi ítélőtábla fennmaradása, a jogszolgáltatás nagy érdeke mégis csak többet jelent, mint egy elmúlt kor szereplőjének elmúlt befolyása?

Sem tárgyi, sem személyi akadályok nem állhatnak útjába az igazságügyi kormányzat régi elhatározása megvalósításának s a *szegedi képviselőkben* ez a törekvés bizonyára a régóta várt eredményt biztosító segítséget kapja meg. És bizonyára

hathatós és nagyértékű segítséget kap Szeged régi mozgalmához, méltóságos és igazságos kéréséhez Szeged régi ismerőjében és magas közjogi méltóságú szinte barátjában: *Antal István dr.* igazságügyi államtitkárbán, aki éppen ma látogat el ismét a város falai közé és aki nem egyszer tett hitet Szeged hivatása és felkarolása mellett. Amikor az igazságügyi államtitkár urat a régi kapcsolatok szellemében köszöntjük a város falai között, legyen szabad figyelmébe ajánlani Szegednek ezt a mindenképpen igazságos ügyét és legyen szabad kérni, találja meg a módot arra, hogy segítse a megvalósuláshoz az alföldi magyar végváros életét védő mozgalmat.

Egymás után vezényelték el ebből a városból azokat az állami intézményeket is, melyeknek elhelyezéséért annak idején súlyos áldozatokat hozott a szegedi polgárság, — *a szegedi ítélőtáblát addig védjük, amíg itt van* s amíg egy napon nem ébredünk arra, hogy ügyforgalmának elsorvadása más s Szegedre helyrehozhatatlanul súlyos károsodást jelentő elhatározásra fogja bírni az igazságügyi kormányzatot. A szegedi ítélőtáblában mi nemcsak felsőbbíróasztalt látunk, hanem a jogszolgáltatásnak szegedi intézményét is, amiről — a megengedett keretek között — gondoskodni, amivel törődni, amit fennmaradása feltételeihez juttatni városi feladat és városi kötelesség is.